

Vešiak Edvard

Vešiak Edvard

Len tak som si visel v skrini. Bola tam tma ako vždy, dokiaľ vás niekto neotvorí. Teda väčšinu času som zavesený na tyči v skrini a trčím tam celý deň. Nie úplne celý deň, aspoň vo všetkých ostatných skriniach býva zväčša tma. Mimochodom, volám sa Edvard a som vešiak. Nie len taký obyčajný, ale z ružového, jemne orobrovaného dreva. Adelka si skúšala rôzne mamine šaty a topánky a ja som jej vždy hovoril svoje nápady. Takto nám je spolu dobre, ba najlepšie na svete. Rozpráva príbehy o princeznách. Mávam na sebe večerné šaty s trblietkami a čipkou, čo čo sa jej tak páčia. Veľmi rád by som jej odpovedal, no obávam sa, že by sa natoľko vyľakala, že by ma opäť len zavrela do skrine. A tam sa fakt nudím! Raz, keď sa Adelka so mnou takto hrala, vyšmykol som sa jej z rúk a pod váhou ťažkých filtrovaných šiat som dopadol na zem. Povieť vám, bol to nepekňý pád. Dostal som z neho otras ramienka, teda toho kovového háčika, čo mám nad sebou (poznáte ako otras mozgu). Kým som sa spamätal, visel som v nemocnici spolu s Adelkou. To ona zistila, že máme otras mozgu a kovového háčika. Na nič z toho osudného okamihu som si nevedel spomenúť. Celý háčik sa mi krútil a nevedel som o sebe. „Kde to som?“ Položil som otázku Adelke. Tá od prekvapenia skríkla. Avšak po chvíli vstala z postele, podišla bližšie ku svojmu županu, ktorý na mne visel. „Nezdá sa ti to, Adelka, som tvoj verný vešiak Edvard“. Neveriacky krútila hlavou a ďalej si ma preverovala. „Ako je možné, že ty rozprávaš? Prečo si sa neozval už oveľa skôr? Od teraz budeš môj naj naj kamoš“.